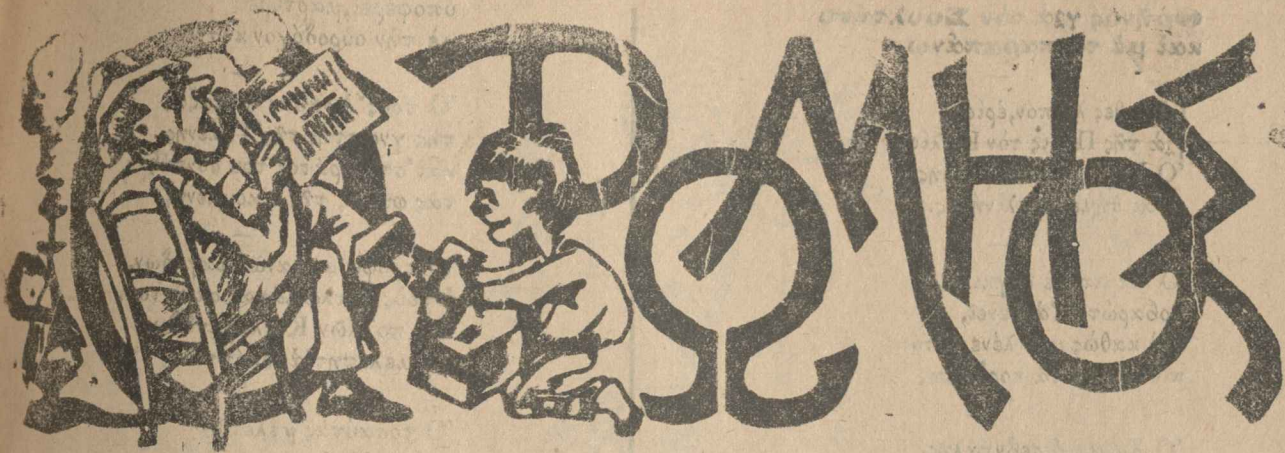

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστὸν καὶ δευτέρου ἀριθμοῦντες χρόνον
ἐστὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια ἐνῆκον καὶ ἑξή
καὶ ὄλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ἰσχυράματα καὶ συνόρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Πέντε τοῦ μηνὸς Αὐγούστου,
ἐποχὴ μεγάλου γούστου.

Ποῦντος ἐνῆκον καὶ πενήντα τρία,
ξαφνικὰ μεγάλα μέσ' στὴ Βουλγαρία.

**Ἦέστε τραγούδια καιροῦ μεγάλου
ἐστὰ μαῦρο' ἀδελφία τῆς Ἀγχιάλου.**

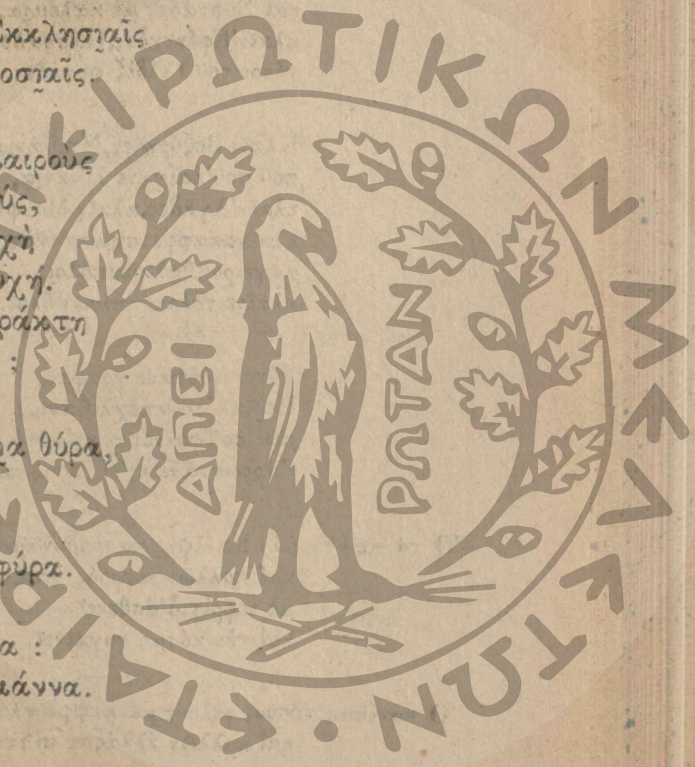
Τοῦ κυρίου Φερδινάνδου κρώζουν λαίμαργοι κοράκοι...
Πατριάρχαι κρεμασμένοι, Παπαφλέσσηδες καὶ Διάκοι
τῆς μικρῆς τῆς Ἀγχιάλου στεφανῶστε τὸν Δεσπότη,
τοῦ σταυροῦ καὶ τῆς πατρίδος ἓνα νέο στρατιώτη.

Τὴν Ἀγχιάλο δὲν σκιάζει τῶν φονιάδων ἡ ματιὰ,
μήτε θάνατος κανέναν καὶ μαχαῖρι καὶ φωτιά,
κι' ἂν τὴν κάφουν πέρα πέρα μ' ὅλαις τῆς τῆς Ἐκκλησιαῆς
τῆς φωτιᾶς αὐτῆς ἡ φλόγες πόνων θὰ γενοῦν δροσισαῖς.

Ἐστὴν Ἀγχιάλο στεφάνια, ποῦ σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
σώζει τίμια τοῦ γένους ἀπὸ Κρούμους βδελυροὺς,
κι' ὅλη λάμπει μὲ Δεσπότη, ποῦ σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ
δείχνει μέσα του πῶς ἔχει κάποιου Σαμουήλ ψυχὴ.
Κι' ἂν τὴν ρίξουν σὲ πυραῖς καὶ σὲ λάβας καταρράκτη
δὲν θά' βγῇ χυμὸς ζωῆς ἀπὸ μία τέτοια στάκτη :

Ἡ φωτιὰ τῶν παληοσκύλων ζώνει καὶ τὴν ἁγία θύρα,
πνίγει μάνναις, πνίγει βρέφη,
καὶ σ' αὐτὰ γελῶντας στρέφει
κάθε μπόγρης τῆς Εὐρώπης μὲ κορῶνα καὶ πορφύρα.

Καὶ φωνάζει μιὰ φωνὴ σὰν βαρύβροντη καμπάνα :
Θεοὺς σχωρέσοι τρεῖς φοραῖς τῶν ἀναρχικῶν τῇ μάννα.

Θρήνος γὰρ τὸν Σουλτάνο
καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Φ.—

Τάμαθες λοιπὸν, ἐρίφη,
γὰρ τῆς Πόλεως τὸν Καλίφη;
Ὁ Χαμίτ δ' ἀκαχομοίρης
εἶναι σήμερα κληήρης.

Ὁ Χαμίτ μὲ συγκινεῖ,
σοβαρώτατ' ἀσθενεῖ,
καὶ καθὼς μοῦ λένε τόσοι
πιθανὸν νὰ τὰ κορδώσῃ.

Ὁ Χαμίτ δ' σεβνταλῆς,
δ' Σουλτάνος δ' πολὺς,
δ' κινῶν λαοὺς καὶ θρόνους
μᾶς ἀφίνει τῶρα χρόνους.

Ἐχει λέγουν οὐρακμία
καὶ βεβαίως ἀποθνήσκει,
καὶ τὸν κλαίει καθεμία
τῶν ἐρώτων Ὀδαλίσκη.

Ἐχει λὲν νεφρίτιδα,
ἔχει καὶ κυστίτιδα,
καὶ τριγύρω του τζουτζέδες
καὶ Χανούμ μὲ φερετζέδες
καὶ Κισλαρχαῶν στίφη
κλαίνε τὸν τρανὸ Καλίφη.

Τὴν Μεγαλειότητά του πάντες τώρα προσκυνεῖτε,
τὴν σεπτὴν, τὴν ἱερὰν,
κ' ἐν ὀργάνοις ἀνιμνεῖτε
τὸν Σουλτάνον τῶν Σουλτάνων,
ποῦχει νόσον σοβαρὰν
τῶν σιχαμερῶν ὀργάνων.

Κλαῖνε γύρω του χαρέμια
καὶ Σοφτάδες μὲ καλέμια,
κλαῖν' Εφέντηδες, Πασσάδες,
τόσοι τοῦ Γιλδίζ φεσάδες.

Κλαῖν Βεζύρηδες, Ντιβάνια,
ποῦ τοῦ καίγανε λιθάνια,
κλαῖν' Ἀγάδες, κλαῖν Μουφτῆδες,
κλαῖνε καφετσημπασῆδες,
μάγειροι, θαλαμηπόλοι,
κλαῖνε τέλος πάντων ὅλοι.

Ἔτσι τοῦτ' ἀνε γραφτό,
Περικλέτο μπεχλιβάνη...
πῶς σοῦ φαίνεται κ' αὐτὸ
ν' ἀρρωστᾷνε κ' οἱ Σουλτάνοι;

Ὁ τὰ πάντα σὰν Καλίφης παντοδύναμος κυττάζων
καὶ πολλῶν νεφρῶς ἐτάζων
μὲ νεφρίτιδ' ἀσθενεῖ
καὶ τὸν κόσμον συγκινεῖ.

Ὁ ποτίσας τόσοις φίλους μὲ καφὲ γλυκὸ βαρὸ
καὶ πολλῶν ἀλλάξας πίστιν,

ὑποφέρει, μαρτυρεῖ
μὲ τὴν οὐροδόχον κύστιν.

Ὁ τοὺς Ἀρχαῖς πατάξας
τῆς γνωστῆς τῆς Γεμένης,
καὶ σ' τὸ κράτος του συντάξας
τὰς φυλάς τῆς οἰκουμένης.

Ὁ τροφεὺς τρανῶν φυχῶν,
δ' τοὺς διπλωμάτας σκώπτων,
καὶ πολλῶν Κισλαρχαῶν
τ' ἀμελέτητ' ἀποκόπτων.

Ὁ τσαύτας μελετῶν
πρὸ πολλοῦ μεταρρυθμίσεις,
καὶ δικαίως τῶν κρατῶν
προκαλέσας συγκινήσεις.

Ὁ χορτάσας κατὰ κόρον
μὲ πολλῶν πιστῶν κουφάρια
τῶν ἱστορικῶν Βοσπόρων
τὰ καλλίγευστα τὰ ψάρια.

Ὁ πολλὰ διοργανώσας
ἐν τῷ μέσῳ τῶσων γάμων,
δ' μὲν ἀλλὰ σοφῶν γανώσας
ἐν σοφίᾳ περισσῇ,
νόσον σήμερον νοσεῖ
τῶν εὐγενικῶν ὀργάνων.

Καὶ γὰρ τέτοιο ξαφνικὸ
τὸ καυμένο τὸ χαρέμι
τοῦ Χαμίτ τὸ ροιζικὸ
θρηνηθεῖ πικρὰ, βερέμνη.

Μὰ καὶ σὺ μαζὶ μ' ἐκεῖνο
ἄρχισε μεγάλο θρήνο.
Μὲ πικρῶν δακρύων Μοῦσαν
θρήνει τόσα ξαφνικά του,
θρήνει καὶ τάρχοντικά του
καὶ τὴν κύστιν τὴν νοσοῦσαν.

Κύτταξε τὸν Μαζρετλοῦ,
κύτταξε τὸν Χαζρετλοῦ,
τί μεγάλο χάλι ποῦχει!

Μὲ τραγοῦδιον νεκρικὸ
τὸν θρηνοῦν σπαρχατικὰ
τόσοι τοῦ Γιλδίζ εὐνοῦχοι.

Περικλῆ Μουτασερίφη,
πῶς λυποῦμαι τὸν Καλίφη!

Γιὰ φαντάσου νὰ σὲ λὲν κραταιότατον Σουλτάνον
καὶ μὲ νόσον νὰ νοσῇ τῶν ἀδερῶν σου τῶν ὀργάνων.

Γιὰ φαντάσου, Περικλέτο, νάχῃ Βαληδὲ Σουλτάνος
καὶ λογιῇ λογιῇ νταρντάνικς,
σκέψου νάχῃ Κιρκασαῖς, νάχῃ Γεωργιαναῖς,
καὶ σὺ νάσαι κουνενές.

Ὁ Σουλτάνος ἀδρανεῖ,
δ' Σουλτάνος ἀσθενεῖ,
καὶ τὸ πᾶν συνέχει φρίκη.

Δὲν ἐδέχθη Πρεσβευτὰς,
μήτ' ἐπῆγε κατ' αὐτὰς
ὅπως πρὶν σ' τὸ Σελαμλῆκι.

Τρέχει κόσμος ἄνω κάτω,
συμφορὰ σ' τὸ Καλιφάτο.
Ὁ Χαμίτ ποῦ βασιλεύει
μὲ τὸν θάνατον πελευεῖ.

Ὁ Καλίφης σ' τὸ κρεβάτι
καὶ σιγῇ μὲς σ' τὸ Παλάτι.
Ἄκουε τρυφερὰ καὶ κήπους μαύρη τὰ σκεπάζει σκέπη,
καὶ κύριος Ὁκόνωρ τῆς Ἀγγλίας δὲν τὸν βλέπει.

Ὅσοι τὸν κυτοῦν ἐμπρὸς τοὺς
δὲν τοῦ καίνε πὰς λιθάνι,
κ' ὁ κλεινὸς Καλίφης πιάνει
τοὺς νεφρούς του τοὺς ἀρρώστους.

Κύττα, Περικλῆ Σγαρίλιο,
τὸν Χαμίτ τὸν ἀρρωστιστῆρα,
ποῦχει κ' ἀδελφὸν τὸν ἥλιο
καὶ ξαδέλφι τὸ φεγγάρι.

Ἐλα διπλά του νὰ μείνῃς
καὶ σὰν Χόντζας Μουσζίνης
ν' ἀνεβῇ σὲ μιν αἶμα.

Καὶ νὰ σκουῖξῃς μὲ χωνιά
σ' ὅλον τὸν καχπέ-ντουνηῖ
πῶς θὰ γίνουν συμφοραὶ.

Ὁ Σουλτάνος ἀδρανεῖ,
δ' Σουλτάνος ἀσθενεῖ,

καὶ γιατροὶ τοῦ μάγοι λένε πῶς ἐλπὶς ὑπάρχει κάποια,
καὶ τοῦ γράφουν προσφιλεῖς
τῆς Εὐρώπης Βασιλεῖς,
κ' εὐχονται νὰ καρδαμώσουν μέλη τοῦ Καλίφη σάπια.

Θλίψις πανταχοῦ μεγάλη,
μὰ κ' ὁ Ράλλης τὰ ταξέει
σκόπευε νὰ τ' ἀναβάλῃ
γιὰ τὸν ἄρρωστ' Ὁσμανλίδη.

Κ' εἶναι λίαν σοβαρὸν
εἰς τὸν τρέχοντα καιρὸν
γιὰ Σουλτάνο προσφιλεῖ
ταξιδιῶν ἀναβολή.

Κ' ἂν δ' τοῦ Γιλδίζ σακκάτης
δὲν γεγῆ τῶν πρὶν, ἐφέντη,
βεβαίως σου κ' ὁ Κορριάτης
πῶς θ' ἀφῇσῃ κάθε γλῆντι.

Κ' ἂν ἐπέλθῃ τοῦ Σουλτάνου μὲ τὰ νέα μερομηνία
κάποιο τέλος ἀπευκαταῖον,
εἰς τοὺς κυκλούς τῶν Ἀρταίων
δὲν θὰ δῇς τὸν Κόντε Τζωρτζή μὲ τὸν Κόντε τὸν Τσιτσίνη.

Πότε μ' ἐννοεῖς μ' ἄλλο τοῦ καυμένου τοῦ Κορριάτη
τοῦ χαλοῦνε τὸ σαχάτι.

Καὶ τὴν ὥρα ποῦ δροσισαῖς
ἐπερνε σ' τῆς Κηφισοῦ,

καὶ τὸν Ζυπ ἐχειροκροτεῖ, ποῦχει νάχῃ θηλυκὰ,
ἐμαθε τῆς Ἀγγιόλου τὰ διασκεδαστικά.

Κ' ἴσως κ' ἄλλα σὰν καὶ τοῦτα νὰ τὸν ἔβρυν' σ' τὸ Κατὰ-
γλῆντα κ' αἶντε μπακαλούμ.

Μπρὸς σ' τῆς Πόλεως τὸν σατράπη,
ποῦ κ' ὑπόληψι κ' ἀγάπη.

ἵστων Ρωμηῶν τὸ κράτος τρέφει
καὶ σ' αὐτὸ μὲ πόνο στρέφει
γονυπέτησε καὶ στάσου
κι' ὑμνωδὸς τοῦ ξαναγίνου,
κι' εὐχου πάντα τὰ παυτὰ σου
νὰ μὴν εἶναι σὰν κι' ἐκείνου.

Π.—Δεσθῶμεν ὑπὲρ τούτου τοῦ λαοφιλοῦς Σουλτάνου
κι' ἀξιῶσωμεν καὶ τούτον ψαλτηρίου καὶ στεφάνου.
Κι' ἂν πολλοὶ τὸν εἶπαν μπόγια κι' ἐστεμμένον δολοφόνον,
κι' ἂν ἐξέκανε πρὸ χρόνων
μέσα' στής Σταμπούλ τοὺς δρόμους μυριάδας Ἀρμενίων,
μὰ σ' ἐμᾶς ἐφάνη φίλος ἀληθής ἐκ τῶν σπανίων.

Κι' εἶχε παραγγείλει τότε τὸν γνωστὸν Ἐτέμ Πασσᾶ
νὰ μὴ στήσῃ στάς κλεινὰς
τοῦ στρατοῦ του τὰς σκηνάς,
μὰ νὰ μείνῃ στὴν Ταράτσα... Πατισάχημ τσὸκ γιασᾶ.

Καὶ κατόπιν τοῦ πολέμου,
τοῦ μηδόλως ἐχθρικοῦ,
μὰ καθ' ὅλα φιλικοῦ,
μᾶς ἐφόρτωσε, τρελλέ μου,
μὲ παράσημά του τόσα, κι' ἀσημένια καὶ χρυσᾶ...
διὸ κράξωμεν καὶ πάλιν : Πατισάχημ τσὸκ γιασᾶ.

Τσὸκ γιασᾶ γι' αὐτὸν φωνάζουν κατασκόπων λεγεῶνες,
κι' ὅπως ἔχουν καταντήσει τῆς Εὐρώπης ἡ Κορώναις
ὁ Καλίφης ὁ σακάτης ἔχει μείνει τώρα πλέον
ὁ καλλίτερος ἐξ ὅλων τῶν συγχρόνων Βασιλέων.

Φ.—Τὸ φιλόανθρωπον ἐκείνου δὲν τὸ ἔβρισκες σ' ἄλλους θρό-
καὶ σύ, μπρούτζινο κεφάλι, [νους,
τὸν Προφήτη παρακάλεῖ
τῆς ἡμέρας σου νὰ κόβῃ καὶ νὰ τοῦ τῆς δίνῃ χρόνους.

Π.—Τοῦτον πάντες ἀνυμνοῦμεν,
τοῦτον πάντες προσκυνοῦμεν.
Κι' ἰδοὺ πλήθη φαντασμάτων
ἀδελφῶν ἐκθρονισθέντων,
καὶ παντοδαπῶν θυμάτων
πολλαχῶς θυσιασθέντων,
σὲ Βοσπόρους δρασισθέντων,
καὶ καφρέδες ποτισθέντων,
ὅτ' οὐ κρεβάτι του σιμόνουν καὶ τοῦ λένε : μᾶς θυμᾶσαι.
Πατισάχ, ἀνάθεμά σε.

Πλὴν ἐγώ, βρὲ Φασουλῇ μου, νοιώθω μὴ μεγάλη λύπη
κι' εὐχομαι γιὰ τὸ καλὸ του,
καὶ μὲ τόσο καρδιοκτύπι
στέκω ὅτ' οὐ προσκέφαλό του.

Κλάψε τὸν ἐχθρὸ τὸν φίλο, κλάψε τὸν ἀνοικτομιάτη,
ποῦ σὰν εἶναι ὅτ' ἀκαλῶ του
παίζει κάθε διπλωμάτη
τῆς Φραγκιάς ὅτ' ἀκαταλύτ' του.

Κλάψε μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ σου
καὶ γιὰ τούτον προσευχήσου.
Εἶθε σὰν καὶ πρὶν νὰ γιάνῃ
καὶ τοὺς Φράγκους νὰ τοὺς κἀνῃ
μασκαράδες τῶν σκυλιῶν
καὶ κουρέλια κουρελιῶν.

Ἄν αὐτὸς ὁ φίλος λείψῃ μάλιστα σ' αὐτὴ τὴν ὥρα
τὸ Ρωμαίικο συχώρα.

Σκέψου, φίλε Περικλέτο, πῶς ἂν λείψῃ κατ' αὐτὰ
τῶν Ρωμηῶν ὁ λατρευτής,
δὲν θὰ συμπαθήσῃ πλέον τὸ Ρωμαίικο Σοφτῆς,
ἡ Δερβίσης ἡ Μουφτῆς,
καὶ θ' ἀρχίσῃς νὰ τὸ φτῆς.

Μήτε τοῦ λοιποῦ κανέναν Ἕλληνα Πρίγκηψ ἐκεῖ πέρα
δὲν θὰ πᾶν ν' ἀναπνεύσῃ τοῦ Βοσπόρου τὸν ἀέρα,
καὶ γιὰ τὴν Βασιλισσά μας δὲν θὰ γίνετ' αὖτις
σὰν περνᾷ μὲ τὸ βαπόρι καὶ πηγαίνει στὴ Ρωσία.

Κι' ἂν νεφρίτιδες τὸν πιάσουν κι' ἂν τὸν πνίξουν πτύελα,
τότε πᾶν ἀδίκως ὅλα
καὶ τ' ἀντιτορπιλλοδόλα,
καὶ θὰ σκούζῃς : συμφορά σας, Νίκη, Δόξα, Θύελλα.

Π.—Νὰ λοιπὸν γι' αὐτὰ στηλιάρη
καὶ βουβάσου, κοκκαλιάρη.

Τῆς Ἀστυνομίας νέα γιὰ τὸν Μίχα τὸν φονέα.

Μὴν τύχη καὶ τὸν ἴδατε, παιδιὰ, τὸν Μενιδιάτη,
τὸν Μίχα τὸν χωριάτη ;
Μὴν τύχη καὶ τὸν ἴδατε κι' αὐτὸν τὸν τενεκέ,
ποῦ πῆρε λὲν ἡμίψηλο καπέλο καὶ ζακέ
κάποιου γνωστοῦ κουμπάρου του, καὶ ξάπλωσε μ' ἐνδο
πέντε κορμιά τὸ ξόανο, καὶ τὸ στρίψε κι' ἀπέδρα ;

Τὸν ψάχνουν Ἰαβέρηδες καὶ Σέλκοι-Χόμς ποικίλοι...
τῆς Σπυριδοῦλας τῆς φτωχῆς βαστοῦσε τὸ μαντύλι
καὶ χαιρετοῦσε κι' ἔλεγε : τώρα κι' ἐγὼ σὲ λίγο
μαζὶ μὲ τὸν Καράμπελα τὸν λήσταρχο θὰ φύγω
νὰ πάω στὴν Ἀμερική, νὰ πάω στὴν Εὐρώπη,
καὶ κουτουροῦ μὴν ψάχνετε καὶ πᾶν χαμέν' οἱ κόποι.

Τὸν Μίχα μὴ θυμώνετε, ποῦχει γερὴ τουφέκα,
κι' ἂν μόνο πέντε σκότωσα μ' πορὶ νὰ φάω δέκα.
Ἐχὼ μὲς στὸ κεμέρι μου σωσταῖς δρεὶ χιλιάδουλα
καὶ τὸ Μενιδὶ χαιρετῶ κι' ὅλοις τῆς Σπυριδοῦλας.

Ἐστὶ μιλεῖ ζυγνὸς φονιάς, ποῦ δόξασε τὸ γένος,
καὶ μεταμορφωμένος
γιὰ τὸ Παρίσι τόβαλε καὶ γιὰ τὸ Βιαρρίτς
καὶ μᾶς φωνάζει πρίτς.

Πεζὸ δὲν τὸν ἀντάμωσε κανέναν ἢ καββάλα ;
κι' ἔνας μπακάλης δυταυχῆς εὐρέθη σὲ κρεμάλα.
Κάζο κι' αὐτὸ πρῶτοφανὲς ἄνευ τινὸς σημείου,
κι' ἐβάλαμε Καθηγητὰς τοῦ Παγεπιστημίου
νὰ κἀνοῦν ἐκθεσὶ σοφὴ γιὰ τούτον τὸν μπακάλη
κἂν μόνος τοῦ κρεμαστέθηκε κἂν τὸν κρεμάσαν ἄλλοι.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ φονικό τοῦ Μενιδιάτη κι' ἄλλα
καὶ τοῦ μπακάλη σήμερ' αὖτ' ἐβγάδουν τὴν κρεμάλα,
κι' ὁ ξυδερχεὶς Καθηγητὰς καὶ πρῶτ' Ἀστυνομὸς
τὸν κρεμασμένο τὸν κυττοῦν χωρὶς νὰ λένε γνώμη.

Φεγγαβολοῦν τὰ πέλαγα στὴν Τένεδο, στὴ Σάμο,
καὶ κάθε κῦμα πῶρχεται νὰ ξαπλωθῇ στὴν ἄμμο
σχοινιά ξερνώντας καὶ θηλειαῖς κτυπάτε λέει πάλιν...
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός... κρεμοῦνε τὸν μπακάλη.